

Ejendomsret. Jeg ved meget godt, at den Ø, som det ærede Medlem repræsenterer, har her og der faaet denne Ejendomsret, de have faaet deres Retsbetjente til at udstede Skøder saa her og saa der, men i Virkeligheden er Forholdet ikke saaledes over det hele Land. Mange Steder betragtes Strandbredden simpelt hen som fælles Grund ligesom Havet. Men det er ikke det, det egentlig kommer an paa her. Jeg vil altsaa præcisere, at jeg ikke er enig med det ærede Medlem i hans Opfattelse i saa Henseende. Disse Ændringer, som her ere indføjede under a, b, c, d gaa ud paa, at vedkommende Kystkommission kan tillade dels Ejeren og Brugeren, dels Kommunen under visse Betingelser at tage Materialier fra den nøgne Strandbred, og at samme Indrømmelse eller Tilladelse kunne Fiskerne faa med Hensyn til Stenene, og endelig, at der kan gives Tilladelse til Opsamling af Kuglefint paa visse Strækninger. Jeg vil dermed berolige det ærede Medlem. Jeg ved jo nok, hvad det er, han tænker paa: Kystkommissionen har kun at tage Hensyn til, hvad der fremmer og styrker Kystfredning, og naar Kommissionen altsaa tillader disse Undtagelser, her ere opførte, er det kun under Hensyn til Kystfredningen, og denne Tilladelse rører ikke i mindste Maade ved nogens private Ret. Have Fiskerne fra tidligere Tid skullet henvende sig til Kystejerne for at faa Lov til at opsamle Sten til deres Garn, bør de gøre det fremdeles osv. Her er ikke Tale om at indføre en ny Ret, ikke i mindste Maade. Men for Kommissionens Vedkommende er der Tale om at kunne tillade disse Undtagelser, naar den finder, at Kystfredningen ikke kræver noget andet. Men vedkommende maa se at komme overens med vedkommende Kystejere i saa Henseende. Jeg tror, at jeg derved har beroliget det ærede Medlem i nogen Grad.

Emil Petersen: Det, der giver Anledning til denne Meningsudveksling mellem den ærede Ordfører (Guldbrandsen) og den ærede Landbrugsminister paa den ene Side og mig paa den anden Side, er vistnok, at vi ere noget uenige om, hvor vidt Ejendomsretten rækker. De to Begreber, Strandbred og Forstrand, bør man skelne imellem. Forstranden er Statens, Kysten er en Del af Landet, og det er vedkommende Grundejers. Jeg forstaar ikke, hvorledes man vil faa sat nogen anden Grænse. Man regner Strandbredden til daglig Vandstand, Strækningen derfra og

opad Landet til er vedkommende Kystejers, og deri maa man ikke gøre Indgreb, naar det ikke er nødvendigt. Nu siger den ærede Ordfører, at Kystkommissionerne have kun at tage Hensyn til, hvad der gavner Kystfredningen. Ja, men saaledes er Lovforslaget ikke foreslaaet. Hvor det er nødvendigt af Hensyn til Kystfredningen, bør man have Lov til at inddrage Strandbredden, ligesom man kan indskrænke en Ejers fri Brug over sin Ejendom, naar Andenmand kan lide Skade derved, eller en offentlig Interesse er truet. Men her er Tale om, at naar man nedlægger et Forbud imod at ødelægge selve Forstranden, skal dette Forbud omfatte Strandbredden, enten det er nødvendigt af Hensyn til Kystfredningen eller ej. Nu sagde det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 4de Valgkreds (Doose), at hvor Forstranden er svag, er Strandbredden ogsaa svag og omvendt. Det er ingenlunde Tilfældet. (Doose: Det er Regelen.) Det er en Regel med grumme mange Undtagelser, saa mange, at Regelen bliver meget tvivlsom.

Det, vi strides om, er dette: Skal der gøres Forskel paa, om en Mand har sin Lod stødende op til Havet eller ej? Støder den op til Havet, skal han i alle Tilfælde finde sig i, at andre gøre Indgreb deri. Da skulle Kommunerne kunne tage Vejfyld og Sten paa Kysten. Den højtærede Minister mener, at det have Kommunerne Ret til at tage efter den bestaaende Lov uden Vederlag, men saa beklager jeg, at Udgifterne i de Kommuner, jeg repræsenterer, have været saa store, for de ere ikke vant til at tage Vejfyld uden Vederlag. De have respekteret Ejendomsretten og have erhvervet sig Tilladelse, og i mange Tilfælde er der betalt Vederlag.

Jeg er enig i Forslagets Grundtanke, at hvor Kysten er truet, skal vedkommende Ejer underkaste sig de Forbud, som Kystkommissionerne ville nedlægge, og i det Omfang, hvori det er nødvendigt. Men man skal ikke nedlægge Forbud mod at benytte Materiale fra Strandbredden, naar det ikke er nødvendigt af Hensyn til Kystsikringen, og det kunne ingen andre skønne over end de, der faa Lejlighed til at iagttage Forholdene paa vedkommende Kyst. Den højtærede Landbrugsminister mente, at der kun vilde blive Tale om at nedlægge saadanne Forbud i ringe Udstrækning. Men det er jeg absolut uenig i. Naar man fratager Kystejerne Ret til at skaffe sig den nødvendige Fred ved at ophæve den bestaaende Lov af 23.